

Tilfælde vil Resultatet, særlig for Formuer af beskeden Størrelse, ofte være, at Skatten sluger hele Formueafkastningen eller endnu mere. Langt grellere er Forholdet naturligvis for de større Formuer paa Grund af den store Progression i Skatten, som jo illustreres stærkt ved de Tal, jeg før angav om Formueskattens Stigning i Forhold til Indkomstskattens Stigning. Det er for kort Tid siden opgjort, at vort private Skovbrug gennemsnitlig indbringer en Formueafkastning af 0,8 pCt., altsaa mindre end 1 pCt. Og ser man paa landøkonomisk Driftsbureaus sidste Opgørelse, vil man se, at et lignende Forhold eksisterer i meget stor Udstrækning i Landbruget, at Formueafkastningen der ofte er minimal eller endog negativ. Og ganske lignende Forhold raader for et meget stort Antal Virksomheder indenfor Handel, Industri og Skibsfart. Selv for Formuer med Normalafkastning af f. Eks. 5 pCt. bliver Resultatet ofte saare grelt, naar man sammenlægger Formueskatten og Indkomstskatten til Staten og Indkomstskatten til Kommunen og — for saa vidt Formuen er anbragt i fast Ejendom — tillige de faste Ejendomsskatter og, hvis Formuen er anbragt i Papirer, tillige Aktieselskabs-skatten, som jo til syvende og sidst falder paa Aktieejerne.

Alt dette maa efter min Mening føre os til en Bestræbelse for at affasse Formueskatten dog nogenledes efter Formuens Afkastning. Den oprindelige Mening med vort Indkomst- og Formueskattesystem, som stammer fra 1903 og er bibeholdt i Loven af 1912 og senere Love, den oprindelige Mening med dette System — nemlig en sideløbende Indkomst- og Formueskat — var at beskatte Formueindtægten omtrent dobbelt saa højt som Indtægten af personligt Arbejde. Det er naturligvis ikke konsekvent gennemført; for de større Formuers Vedkommende blev det efter Lovene af 1903 og 1912 langtfra til en saadan Dobbeltbeskatning. Men det var Grundsynspunktet, at Indtægt af Formuer er saa meget mere konsolideret, saa meget mere økonomisk værdifuld for Besidderen, at den burde svare en væsentlig højere Skat end Indtægten af personligt Arbejde; og derfor har man tænkt sig den normalt sat til det dobbelte af Skatten for personlig Indtægt.

Det Forslags Hensigt, jeg i Dag har den Ære at fremsætte, er da — saa vidt Hensynet til Balancens Opretholdelse vil tillade det — at føre det oprindelig tilsigtede Forhold tilbage ved at beskatte

Formueindtægten med det dobbelte af Indtægten af personligt Arbejde. Indkomstskatten for den Del af Indtægten, som falder paa Formuen, bestemmes efter den for den samlede Indkomst gældende Sats. Derved vil det ses, at Lempelsen bliver noget mindre for Skatteydere, der paa Grund af, at de har Indtægter ud over deres Formueindtægt, er i Besiddelse af forholdsvis større Skatteevne. Lempelsen vil dog for Formueejere, hvis Formue giver ingen eller kun ringe Afkastning, som Regel bringe Skatten ned til Halvdelen af den nugældende, medens Lempelsen bliver mindre, naar Formueafkastningen er mere normal, og helt vil ophøre for de højest forrentede Formuer. En Lempelse ud over Halvdelen af den nuværende Formueskat vil man dog af finansielle Grunde ikke kunne strække sig til, idet man ikke maa overskride det, Balancen kan bære. Den Nedsættelse af Formueskatten, der ved Loven af 1922 blev indrømmet Skatteydere, som er ansat til en Indkomst af under 4 500 Kr., og hvis Formue ikke overstiger 100 000 Kr., vedbliver at gælde, for saa vidt som Nedsættelsen derved vil blive større end efter de foreslaaede nye Regler; dette Lovforslag vil altsaa ikke i noget Tilfælde komme til at hjemle en større Formueskat end den nugældende. Jeg maa dog tilføje, at i det overvejende Antal Tilfælde vil de paagældende Ejere af mindre Formuer blive gunstigere stillet efter den nye Regel end efter den af 1922.

Der er i Forslaget indført den Regel — det er en nødvendig Regel, hvis man vil ramme der, hvor der skal rammes, nemlig Udbyttet af Formuen —, at ved Opgørelsen af Udbytte hidrørende fra Formue anbragt i den af Ejeren selv drevne eller ledede Erhvervsvirksomhed, herunder Drift eller Udleje af fast Ejendom, skal 25 pCt. af Driftsindtægten — og mindst 2 500 Kr., men ikke over 10 000 Kr. — regnes som Vederlag for det med Driften eller Ledelsen forbundne Arbejde. Der kan naturligvis tvistes om, hvorvidt Minimums- og Maksimumstallene er ret ansat, om Procenten er ret ansat, men man maa afgjort have noget saadant, thi ellers vil det navnlig for mindre Ejendommers Vedkommende, hvor Ejeren har anbragt sin Kapital i Virksomheden, føre til, at der saa godt som aldrig kan blive Tale om Nedsættelse. Hvis man ikke har denne Regel, vil hele hans Indtægt, ogsaa hans Indtægt af det personlige Arbejde i Virksomheden, blive medregnet i Formueindtægten, og derved vil han gaa Glip af Nedsættelsen.